

VOL VERWACHTING...

Pieter van Abshoven

Dat zingen we altijd uit volle borst rond 5 december. Maar geldt dat ook niet voor alle andere dagen van het jaar? Zonder iets van de dag te verwachten, komen we ons bed niet uit. We verwachten dat *het* zin heeft. Ik herinner me nog een oude sketch van Wim de Bie. Hij zit op een houten kratje in een verder volstrekt lege ruimte, te klagen dat het 'toch geen zin heeft'. Dat het niks was, niks is, en niks zal worden. En hij doet dus verder ook helemaal niks.

Soms verwachten we ook wel eens te veel van onze verwachtingen. Dat moeten ze uitkomen en gaan we niet voor minder. Als de verwachting niet uitkomt, wordt er geklaagd of blijven we in de ontkenning steken. Bijstellen van de verwachting voelt dan als verlies, als zwakte.

Dan blijven we achter één concreet en vastomlijnd idee aanlopen, achter één leider, die dat idee vertegenwoordigt, terwijl we al wel een andere kant op willen, maar vanuit een misplaatst

verwachting met mensen?

Hoe beïnvloedt dat het resultaat? Of zouden er ook mensen zijn die daarbij dan gelijk denken: 'Maar dat zullen we nog wel even zien?'

Zo'n tegenverwachting kan juist zorgen dat het de goede kant uitvalt. Ook als we 's morgens naar het werk gaan en tegen onze huisgenoten zeggen: 'tot vanavond', is het belangrijk dat er ook een klein intern stemmetje zegt: 'Een ongeluk zit in een klein hoekje.....' Ook die tegenverwachting kan helpen om te zorgen dat de positieve verwachting uitkomt.

Wat je ook verwacht, als mens kun je toch niet de pretentie hebben exact te weten waar het allemaal naartoe gaat? Dan moet je toch de onzekerheid bij jezelf toelaten, reflecteren of het nog wel de goede kant op gaat, en bijsturen? Verwachting is een richting, geen zekere bestemming.

'Verwachting is een richting, geen zekere bestemming'

gevoel van loyaliteit of angst om voor schut te gaan, toch het roer niet omgooien. Een mens is dan vreselijk inventief in het verzinnen van argumenten zodat hij zelf niets hoeft te ondernemen en lijdzaam kan berusten. In plaats van Hamlet's tweede keus te volgen: 'om de wapens op te nemen tegen een zee van moeilijkheden en er al vechtend een einde aan te maken?'

Velen verwachtten de 'bevrijding' op 28 april, toen de terrassen weer open mochten. Ik ben benieuwd of dat ook echt zo ervaren gaat worden, de dagen en weken erna. Of zingen we dan met Doe Maar: 'Is dit alles? Is dit alles? Mmm, is dit alles wat er is?' Of zijn er ook mensen die aan hun verwachting vast blijven houden en, net als wethouder Hekking van de gemeente Juinen, blijven zingen: 'Geld is alles, wat er is.' En als ze zien, dat het niet lukt, verwachten dat met meer van hetzelfde het wel zal lukken.

Wat verwachtten de ministers van hun uitspraken over het voorkomen van 'precedentwerking'? Voor mij betekent precedent dat je al min of meer toegeeft dat er anderen zijn die in hetzelfde schuitje zitten. Het voorkomen van precedentwerking betekent dan dat je die anderen hun recht niet gunt. Verwachtten de ministers echt dat ook dit weer overwaait? En al die mensen die zeggen: er komt toch wel een kabinet Rutte IV. Wat doet die

Tijdens de coronacrisis kon er ineens wel thuisgewerkt worden. Files verdwenen. Het scheelde enorm in reistijd en luchtvervuiling. Inmiddels komen thuiswerkers erachter dat ze het contact met collega's missen, dat videoconferenties wel mensen van ver bij elkaar brengt, maar toch niet altijd het fysiek bij elkaar zijn kan vervangen. Het is zoeken naar de goede richting voor de ontwikkeling van infrastructuur. Meer asfalt is misschien niet nodig, maar uitsluitend thuiswerken kan ook niet altijd.

Het onderhouden van goede sociale relaties uitsluitend verwachten van samen op een terras zitten of naar grote festivals gaan: daar mogen ook vraagtekens bij gezet worden. Veel mensen hebben het afgelopen jaar ook geleerd hoeveel ze zelf kunnen doen, thuis, of met enkele vrienden.

De kernvraag blijft: Waar verwachten we het van? Verwachten we het al van bijvoorbeeld een politieke leider? Of van organisatoren van massale evenementen? Het zijn vragen waar we allemaal wel eens bij stilstaan. En waar andere mensen ons antwoorden voorlezen, maar soms ook dwingend opleggen.

Pieter van Abshoven is bestuurslid van De Linker Wang